

og Hertugdømmet Slesvig;" vi have altsaa her under Finantsregnskabet 2 Statsinddelinger. Dernæst komme vi til Afdelingen „B Kongeriget," „C. Slesvig" og „D. Holsteen." Medens Finantsregnskabet altsaa i 1862—63 har opløst Monarchiet i „a Monarchiet" og „b Kongeriget og Hertugdømmet", ere Landsdelene blevene ved at staae som en absolut, klar, finantfiel Heelhed ligeoverfor hver Art og Form af Finantsregnskabet. Vi komme nu til 1864—65, det sidste foreliggende Finantsregnskab, og der finde vi da, at Staten i Grunden er aldeles forsvunden; vi have slet ikke mere nogen Stat, men vi leve i et Bevillingsrige. Der have vi nemlig: „Første Affnit: Indtægter og Udgifter vedkommende Rigsraadets Bevilling," og „Andet Affnit: Indtægter og Udgifter vedkommende Rigsdagens Bevilling." Her er altsaa leveret os en finantfiel Stat, som hedder „Bevillingsmyndighed," og den er deelt i 2 Bevillingsmyndigheder, nemlig Rigsdagens og Rigsraadets. Man vil deraf see, at Finantsministeriet har været undseeligt ved at sige „Fælles Indtægter og Udgifter", ved at beholde den finantfielle Form, der hidtil har udtrykt Staten; derfor er det krøbet ind i denne, som ikke bestemt definerer Noget, og som saa at sige gjennem den finantfielle Form, Formen for Finantsloven og Regnskabsvæsenet, tilintetgjør Statens egentlige Tilværelse. Det er det hele spørgelige Resultat af vor nærværende Tilstand, at vi selv opløse i alle mulige Retninger og selv tabe Staten af Sigte, idet vi ikke ville underordne os Statens Betingelser, men strides om, hvor mange Herremænd der skulle fikkes Plads'er i Landsthinget, thi Andet kommer der ikke ud af det Hele. Jeg skal ikke paa dette Sted gaae nærmere ind paa hele denne misère; jeg skal komme til den senere, men det er nødvendigt at lægge Mærke til den her, idet den paa den ene Side er meget bethydennde for vort hele Finantsvæsen, og paa den anden Side viser, hvor farlig en Fortsættelse af den nærværende Tilstand er. Naar man hertil vil svare mig, som jeg har hørt sige fra mange Sider: det beroer kun paa Dig selv at komme ud deraf, naar Du blot saa hurtig som muligt tager det fortrinlige Forslag, som er tilbudt, saa svarer jeg dertil: Ja vel, men saa kan man ogsaa sige til en Mand:

spis Gist og bød, saa er Dit Livs Ulykke forbi. Saaledes vil jeg ikke tage Sagen, men jeg vil til det sidste prøve paa, om vi ikke kunne undgaae at bukke os under disse Lag, som paa lægges Rigsdagen, ikke alene fordi det stæer en enkelt Gang, men fordi der deri ligger den dybeste Rod til en fortsat politisk Immoralitet, som ikke vil høre op i mange Aar. — Gaaer jeg nu over til den Virkning, dette har havt paa vore finantfielle Forhold, vil Enhver, der seer nøie efter, komme til at see, at vi have det allerbesynderligste Skuffesystem. Man trækker een Skuffe ud, som kaldes en fælles Skuffe, men den er tom, og derpaa trækkes en anden Skuffe ud, som er særlig. I den findes Penge, og man skriver da nogle Papirer, som skulle være Dvitteringer for Penge; dem lægger man i den særlige Skuffe og Pengene i den fælles; Ingen har givet Tilladelse dertil, men det gøres hver Dag. Gaae vi til Balancen i Regnskabet 1864—65 for Kongerigets særlige Anliggender, finde vi, at der ved Udgangen af dette Finantsaar er en Saldo af 5,290,000 Rd., men derimod ikke noget Tilflud til de gjennem Rigsraadet bevilgede Udgifter. Dette er, om man vil, en ganske besynderlig Maade at gaae frem paa, men naar man nu spørger, hvor denne Saldo er bleven af, om den virkelig har været tilstede, og om den i Virkeligheden er tilstede, saa siger jeg, at naar jeg undersøger Statsregnskabet for det samme Finantsaar, finder jeg, at der paa den Tid, da disse Midler maae være accumulerede, er gjort Laan i fremmede Lande; enten maa man altsaa ikke have havt disse Midler, eller ogsaa behøvede man ikke at gjøre disse Laan. Naar man efterseer Rigsraadets og Rigsdagens Bevillinger ligeoverfor hinanden, og seer den Maade, hvorpaa de ere behandlede, troer man, at man staaer ligeoverfor to forskjellige Personer, der i finantfiel Henseende, saa at sige, sætte hinanden Kniven paa Struben, men notabene, den ulykkelige Rigsdagsbevilling ligger under; den anden Part har Magten. Har den indenlandske Papirer tilovers, saa lægges de til Rigsdagen, og behøver den udenlandske Papirer til Omsætning, saa tager den fra Rigsdagsbevillingen; saaledes handles der hele Tiden igjennem. Jeg for mit Vedkommende